

GOŃCZY SZWAJCARSKI

(*Schweizer Laufhund*)

Pochodzenie: Szwajcaria.

Data publikacji oryginalnego wzorca: 11.05.1993

Użytkowość: Gończy na drobną zwierzynę używany do polowania z bronią palną; zwykle na zajęce, sarny, lisy, niekiedy na dziki. Połuje w sposób niezależny, głośząc zwierzynę. Nawet w trudnym terenie tropi i wypycha zwierzyną z dużą pewnością.

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne.
sekcja 1.2. Średnie psy gończe.

- a) gończy berneński
- b) gończy z Jury (Bruno)
- c) gończy lucerneński
- d) gończy ze Schwyz

Podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Szwajcarskie psy gończe są bardzo starą rasą. O ich obecności w czasach rzymskiej Helwecji świadczy mozaika odkryta w Avenches, na której przedstawiona jest sfora psów odpowiadających współczesnym odmianom szwajcarskich psów gończych. W XV wieku poszukiwane były przez włoskich hodowców psów, zaś w XVIII wieku przez Francuzów ze względu na wyjątkowe uzdolnienia do trudnego polowania na zajęce. Ich rodzima hodowla z pewnością podlegała wpływom psów gończych ras francuskich, sprowadzanych do Szwajcarii przez najemników. W 1882 roku został ustalony wzorzec dla każdej z 5 odmian gończego szwajcarskiego. W 1909 roku wzorce te zostały zweryfikowane i stwierdzono całkowite wyginięcie psa gończego Tchurgovie. 22 stycznia 1933 roku dla czterech odmian gończego szwajcarskiego został ustalony jeden wzorzec. Dawna odmiana psa gończego z Jury typu psa Św. Huberta dziś już praktycznie wyginęła.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Pies średniej wielkości, o dobrej budowie, świadczącej o sile i wytrzymałości, długa kufa i sucha głowa ozdobiona długimi uszami nadaje mu szlachetnego wyglądu.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia : wysokości w kłębie = ok. 1,15 : 1

Wysokość w kłębie : głębokości klatki piersiowej = ok. 2 : 1

Długość kufy : długości czaszki = ok. 1 : 1

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Żywy o silnej pasji łowieckiej, łagodny, pojętny, bardzo przywiązany do właściciela.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Czaszka wydłużona, wąska, sucha, szlachetna, wysklepiona; guz potyliczny wyraźnie zaznaczony; osie czaszki i kufy lekko rozbieżne.

Stop zaznaczony, ale nie przesadnie.

Trzewioczaszka:

Nos całkowicie czarny, dobrze rozwinięty, nozdrza szeroko rozwarte.

Kufa dokładnie tej samej długości co mózgoczaszka; finezyjnie rzeźbiona, wąska, ani kwadratowa, ani spiczasta; grzbiet nosa prosty lub lekki garbonos.

Wargi niezbyt mocno rozwinięte, fafle dokładnie przykrywają żuchwę; spojenie warg lekko rozwarte.

Szczęki mocne.

Policzki suche, łuki jarzmowe niezbyt wydatne.

Zęby mocne, uzębienie pełne, regularne, zgryz nożycowy, tzn: tylne powierzchnie siekaczy górnych ściśle przylegają do przednich powierzchni siekaczy dolnych. Zęby osadzone prostopadłe w szczękach. Dopuszczalny zgryz cęgowy. Tolerowany jest brak jednego lub dwóch przedtrzonowców (P-1 lub P-2). Trzonowców M-3 nie bierze się pod uwagę.

Oczy brązowe, mniej lub bardziej ciemne, zależnie od umaszczenia, lekko owalne, średniej wielkości, o łagodnym wyrazie; brzegi powiek dobrze pigmentowane, powieki idealnie przylegają do gałki ocznej.

Uszy osadzone poniżej linii oczu, nieco z tyłu czaszki, u nasady nieco węższe; długie, sięgające co najmniej do wierzchołka nosa; nie są odstające, wąskie, opadające, pofałdowane lub zwinięte w „korkociąg”, zaokrąglone na końcach, giętkie, pokryte delikatnym włosem.

SZYJA:

Długa, elegancka, dobrze umięśniona; z nieco luźną skórą, ale bez wyraźnego podgardla.

TUŁÓW:

Linia górna: szyja, grzbiet, zad i ogon tworzą harmonijną, zwartą linię.

Kłęb nieznacznie zanaczony, szyja wydatna.

Grzbiet zwarty i prosty, łędźwie dobrze umięśnione, sprężyste.

Zad lekko spadzisty, długi, dobrze związany z linią grzbietu, nie wyższy niż kłęb.

Klatka piersiowa: jej głębokość jest większa od szerokości, mostek sięga co najmniej do łokcia; dobrze rozbudowana ku tyłowi; żebra lekko wysklepione.

Linia dolna i brzuch: brzuch lekko podkasany ku tyłowi; boki pełne.

OGON:

Osadzony na przedłużeniu zadu, średniej długości, na końcu cieńszy i nieznacznie zakręcony ku górze; w spoczynku lub w powolnym ruchu naturalnie zwieszony, bez wyraźnego zakręcenia; kiedy pies ma wyraźnie napiętą uwagę lub przy szybszych chodach noszony jest nad linią grzbietu, ale nigdy nie jest zarzucony na grzbiet, ani zakręcony. Dobrze owłosiony, ale nie kosmaty.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie bardzo silnie umięśnione, ale nie ciężkie, suche; kośćciec średniej grubości; widziane z boku proste; widziane od przodu, równoległe. Łapy ustawione dokładnie w osi tułowia.

Łopatki długie i ukośne, dobrze związane z tułowiem. Kąt łopatkowo-ramienny mierzony w idealnych warunkach ok. 100°.

Ramię nieco dłuższe niż łopatka, ukośne, przylegające do tułowia, dobrze umięśnione, ale nie ciężkie.

Łokcie przylegające do klatki piersiowej.

Przedramię proste, silne i suche.

Nadgarstki mocne i szerokie.

Śródrezcze stosunkowo krótkie; widziane od przodu, ustawione w linii pionowej przedramienia; widziane z profilu, lekko pochylone.

Łapy zaokrąglone, palce zwarte; opuszki twarde i grube; pazury mocne a ich kolor zależy od umaszczenia psa.

Kończyny tylne bardzo silnie umięśnione, ale proporcjonalne i harmonijne z kończynami przednimi; widziane z tyłu, proste i równoległe.

Udo długie, ukośne, silnie, ale nie przesadnie umięśnione. Kątowanie stawu biodrowego około 110°.

Kolana nie są zwrócone ani na zewnątrz, ani do wewnątrz. Kątowanie stawu kolanowego około 120°.

Podudzia długie, muskularne, ścięgna wyraźne i suche.

Śródstopia dość krótkie, prawidłowo ustawione, równoległe. Brak wilczych pazurów (dopuszczalne usuwanie). Kątowanie stawu skokowego około 130°.

Łapy zaokrąglone; palce zwarte; opuszki grube i twarde; pazury mocne w kolorze zależnym od maści.

RUCH:

Ruch regularny i harmonijny, długi skok w galopie (*foulee*); zad zapewnia dużą siłę napędową; kończyny poruszają się równoległe do płaszczyzny pośrodkowej tułowia; przemieszczenia kłębu w linii pionowej regularne i umiarkowane, nie są obserwowane wyraźne ruchy w płaszczyźnie poziomej linii górnej; ruchy głową i szyją na boki nieprzesadne.

SKÓRA:

Delikatna, sprężysta, napięta, różnego koloru u czterech odmian:

- a) gończy berneński - skóra czarna pod czarnym włosiem i biała z niewielkimi czarnymi plamami pod włosiem białym,
- b) gończy z Jury (Bruno) - czarna, ale jaśniejsza pod brązowymi włosami podpalania,
- c) gończy lucerneński - czarna pod włosiem czarnym, jaśniejsza pod włosiem niebiesko cętkowanym.
- d) gończy ze Schwyz - ciemnoszara pod włosiem pomarańczowym i biała z czarnymi plamami pod sierścią białą.

SZATA:

Włos krótki, gładki i gęsty, bardzo delikatny na głowie i na uszach.

Umaszczenie:

- a) gończy berneński - białe w czarne łaty lub z czarnym siodłem; jasnopłowe do ciemnopłowych podpalania na policzkach, nad oczami, na wewnętrznej powierzchni uszu i wokół odbytu; czasami nieznaczne cętkowanie.
- b) gończy z Jury (Bruno) - płowe z czarnym płaszczem, czasami z czarnym nalotem; lub czarne z płowym podpalaniem nad oczami, na policzkach, wokół odbytu i na kończynach; czasami mała biała łata na piersi; łata ta może być nakrapiana.
- c) gończy lucerneński - błękitne, będące rezultatem połączenia włosów czarnych i białych, bardzo silnie cętkowane z łatami lub czarnym siodłem; jasnopłowe do ciemnopłowych podpalania nad oczami, na policzkach, na piersi, wokół odbytu i na kończynach; dopuszczalny jest czarny czaprak.

d) gończy ze Schwyz - białe w pomarańczowo-płowe łaty lub z pomarańczowo-płowym siodłem; czasami z bardzo nieznacznym cętkowaniem; dopuszczalny jest pomarańczowo-płowy czaprak.

WYMIARY:

Wysokość w kłębie: - psy 49 - 59 cm,
- suki 47 - 57 cm.

WADY:

Wszelkie odchylenia od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady obniżające ocenę zależnie od stopnia ich nasilenia.

Wygląd ogólny mało dystyngowany, ociężały lub zbyt słaby.

Znaczne dysproporcje pomiędzy długością psa, głębokością klatki piersiowej a wysokością w kłębie.

Czaszka zbyt szeroka, zbyt wysklepiona lub zbyt płaska.

Kufa zbyt krótka lub zbyt długa, zbyt kwadratowa lub wąska.

Braki zębowe z wyjątkiem jednego lub dwóch przedtrzonowców P-1 lub P-2.

Grzbiet nosa wklęsły. Stop zbyt wyraźnie zaznaczony. Zbyt ciężkie fafle.

Oko jasne, o agresywnym wyrazie, widoczna spojówka.

Ucho płaskie, ciężkie, zbyt krótkie lub zbyt wysoko osadzone.

Szyja zbyt krótka.

Nadmierne podgardle.

Klatka piersiowa zbyt płytka, słabo wysklepiona lub beczkowata.

Grzbiet łękowaty lub karpiowaty.

Zad spadzisty lub zbyt krótki.

Brzuch podkasany, boki zapadnięte.

Kończyny delikatne lub o wadliwej postawie.

Łopátka zbyt spionowana, ramię zbyt krótkie.

Przednie łapy luźne.

Niedostateczne kątownie kończyn tylnych, krowia postawa.

Obecność „wilczych” pazurów na tylnych kończynach.

Źle osadzony ogon, zbyt wysoko noszony, zakręcony, noszony na bok, gruby lub kosmaty.

Włos szorstki lub kosmaty.

Nieprawidłowe rozmieszczenie kolorów lub znaczeń u:

- a) gończy berneński - zbyt liczne czarne cętki, podpalanie na zewnętrznej powierzchni uszu,
- b) gończy z Jury (Bruno) - maść jednolita, na piersi duża biała plama lub biała z cętkowaniem,
- c) gończy lucerneński - brak „błękitnego” cętkowania, podpalanie na wewnętrznej powierzchni uszu,

d) gończy ze Schwyz - zbyt obfite pomarańczowe cętkowanie, maść jednolita.

Osobniki lęklive lub kłótlive.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE :

Brak typu.

Wysokość w kłębie niższa lub przekraczająca granice określone we wzorcu.

Wierzchołek nosa pozbawiony pigmentu.

Przodozgryz lub tyłozgryz.

Ektropium lub entropium (także operowane).

Ogon zakręcony w kształcie rogu łowieckiego, załamany, ze zrośniętymi kręgami.

Psy tchórzliwe lub agresywne.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.